

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ผลการวิจัยเรื่อง การศึกษาผลการใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ ที่มีต่อความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ครั้งนี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัย สรุปผลการวิจัย อภิปรายผลการวิจัย และข้อเสนอแนะดังต่อไปนี้

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยเรื่อง การศึกษาผลการใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ ที่มีต่อความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงทดลอง โดยมีรายละเอียดการดำเนินการวิจัย ดังต่อไปนี้

1. จุดมุ่งหมายของการวิจัย

ผู้วิจัยได้กำหนดจุดมุ่งหมายของการวิจัย เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระกับวิธีสอนตามคู่มือครู

2. สมมุติฐานการวิจัย

ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานการวิจัยไว้ ดังต่อไปนี้

1. ความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. ความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
3. ความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

3. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหันคา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยนาท ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 จำนวน 836 คน จาก 6 กลุ่ม โรงเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนอนุบาลหันคา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอหันคา สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดชัยนาท ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2545 ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน จำนวน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 38 คน รวม 76 คน

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือในการวิจัย ดังต่อไปนี้

(1) แผนการสอนกลุ่มทดลอง โดยใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 12 แผน

(2) แผนการสอนกลุ่มควบคุม โดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครู ของหน่วยศึกษานิเทศก์ สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ซึ่งได้ผ่านการทดลองใช้และปรับปรุงแก้ไขแล้ว จำนวน 12 แผน

(3) แบบทดสอบวัดความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษ เป็นข้อทดสอบแบบปรนัย 4 ตัวเลือก ซึ่งผู้วิจัยพัฒนาขึ้นครั้งแรกจำนวน 40 ข้อ จากนั้นนำไปตรวจสอบคุณภาพ หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนก คัดเลือกข้อทดสอบที่เหมาะสมครั้งที่สองได้จำนวน 20 ข้อ โดยมีค่าความยากง่ายระหว่าง 0.30 – 0.70 ค่าอำนาจจำแนกระหว่าง 0.50- 0. 80 ตรงตามเกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

(4) แบบทดสอบวัดความสามารถในการพูดภาษาอังกฤษ จำนวน 2 ข้อ เป็นข้อสอบแบบอัตนัย โดยให้นักเรียนพูดบรรยายเรื่องราวจากภาพที่กำหนดให้จำนวน 2 ภาพ กำหนดรายละเอียดการให้คะแนนการพูดตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ 5 ข้อ ข้อละ 4 คะแนน จากนั้นนำไปตรวจสอบหาคุณภาพ โดยแต่ละข้อมีค่าเฉลี่ยระหว่าง 3.25- 3.50

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูล ดังต่อไปนี้

(1) ดำเนินการทดสอบนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนเรียน ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น

(2) ผู้วิจัยดำเนินการสอนนักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งสองกลุ่ม จำนวนกลุ่มละ 38 คน ในเวลาเรียนปกติ ตั้งแต่วันที่ 9 กันยายน 2545 ถึงวันที่ 27 กันยายน 2545 กลุ่มทดลองสอนโดยใช้แผนการสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ และกลุ่มควบคุมสอนโดยใช้แผนการสอนตามคู่มือครู ดำเนินการสอนสัปดาห์ละ 4 วัน รวม 3 สัปดาห์ รวมเวลาในการสอนทั้งสิ้นกลุ่มละ 36 คาบ โดยสอนตามแผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น เนื้อหาที่ใช้สอนเป็นเนื้อหาเดียวกันทั้งสองกลุ่ม

(3) เมื่อสอนครบตามกำหนดผู้วิจัยให้นักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้แบบทดสอบฉบับ เดียวกับก่อนเรียน

(4) รวบรวมข้อมูลแล้วนำมาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ

6. การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

ผู้วิจัยได้นำผลข้อมูลมาวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติต่างๆ ดังนี้

(1) เปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลัง เรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง โดยใช้การทดสอบแบบที่ (t-test) กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็นอิสระ แก่กัน (dependent)

(2) เปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษก่อนเรียนและ หลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบแบบที่ (t-test) กรณีกลุ่มตัวอย่างไม่เป็น อิสระแก่กัน (dependent)

3. เปรียบเทียบความสามารถในการฟังภาษาอังกฤษหลังเรียน ระหว่างกลุ่มทดลอง กับกลุ่มควบคุม โดยใช้การทดสอบแบบที่ (t-test) กรณีกลุ่มตัวอย่างเป็นอิสระแก่กัน (Independent)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการฟัง และการพูด ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบ ทางสระกับวิธีสอนตามคู่มือครู ได้ผลสรุปดังนี้

(1) ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดย ใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 1

(2) ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดย ใช้วิธีสอนตามคู่มือครู หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

(3) ความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดย ใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ หลังเรียนสูงกว่านักเรียนที่ใช้วิธีสอนตามคู่มือครูซึ่งเป็นไป ตามสมมุติฐานข้อที่ 3

และจากผลสรุปการวิจัยทั้ง 3 ข้อดังกล่าวข้างต้น พบว่า

1) วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ ซึ่งครูใช้ภาษาอังกฤษประกอบการสื่อความหมายด้วยภาษากายตลอดทุกแผนการสอน ในระยะแรกของการสอนครูใช้คำพูดสั้น ๆ และซ้ำ ๆ ในการอธิบายเนื้อหาในบทเรียนพร้อมทั้งแสดงท่าทางประกอบคำพูดเพื่อให้นักเรียนเกิดความเข้าใจยิ่งขึ้น ส่วนการเสนอเนื้อหาในชั้นตรงตามแผนการสอน ซึ่งทำให้นักเรียนสามารถแสดงท่าทางประกอบคำพูดโดยใช้ผ่านทางประโยคคำสั่งได้ถูกต้อง ครูได้เสนอเนื้อหาเพิ่มเติม โดยนำประโยคคำสั่งที่นักเรียนใช้ในห้องเรียนมาพูดประกอบการสอนตลอดระยะเวลาที่ทำการสอนถึงแม้ว่านักเรียนบางคนไม่สามารถพูดได้แต่ก็แสดงออกได้ถูกต้องจากการปฏิบัติ ครูพูดภาษาอังกฤษอย่างต่อเนื่องเพื่อเป็นการฝึกทักษะในด้านการฟังของนักเรียนให้มากที่สุด พร้อมทั้งเสริมแนวความคิดของนักเรียนด้านโครงสร้างไวยากรณ์โดยใช้แบบฝึก เพลง และเกม เพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้เหมาะสมกับวัย เมื่อนักเรียนพูดประโยคไม่ถูกต้อง ครูก็ให้การเสริมแรงด้วยการใช้ภาษากาย ชมเชย ใช้คำพูดที่ให้กำลังใจแก่นักเรียนและให้ฝึกการพูดที่ถูกต้องกับเพื่อน ๆ บ่อยครั้ง เป็นการสร้างบรรยากาศในการเรียนรู้ที่ให้ความเป็นกันเองแก่นักเรียน ไม่เข้มงวดต่อความมีวินัยในห้องเรียน

มากนัก

2) วิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งใช้ภาษาไทยเสริมการบรรยายตลอดทุกแผนการสอน ในระยะแรกของการสอนครูใช้ภาษาไทยประกอบการอธิบายเนื้อหาในบทเรียนถึง 50 % มีการพูดภาษาอังกฤษสั้น ๆ และใช้คำพูดซ้ำ ๆ กัน แต่เมื่อสอนให้นักเรียนได้ปฏิบัติโดยใช้ประโยคคำสั่ง ครูใช้ภาษาไทยเพียงแค่ 20 % เพราะนักเรียนสามารถเข้าใจได้ดีโดยปฏิบัติได้ถูกต้องด้วยการฟังจากการใช้ประโยคคำสั่ง ครูอธิบายด้านโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการให้นักเรียนช่วยกันสรุปและจดบันทึกไว้ แต่ก็ยังคงนำแบบฝึก เพลงและเกม มาใช้ประกอบการสอนเพื่อทำให้นักเรียนมีความน่าสนใจ แต่เมื่อนักเรียนพูดประโยคไม่ถูกต้องได้แก้ไขทันที เป็นการเข้มงวดในการสอนและต่อกฎเกณฑ์ของภาษา พร้อมทั้งเคร่งครัดความมีวินัยในห้องเรียน

3) การเรียนของนักเรียนที่ได้รับวิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ ซึ่งใช้ภาษาอังกฤษในการพูดประกอบประโยคคำสั่งทุกแผนการสอน ใน 3 แผนการสอนแรก นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษในด้านทักษะด้านการฟังเพื่อให้เข้าใจความหมายพร้อมกับปฏิบัติตามประโยคคำสั่งมากกว่าด้านทักษะด้านการพูด นักเรียนฟังคำพูดในการซักถามของครูเพียงเล็กน้อย เห็นได้จากการตอบคำด้วยคำพูดสั้น ๆ และใช้คำพูดซ้ำ ๆ กัน แต่เมื่อสอนต่อไปได้อีก 3 แผนการสอน นักเรียนมีความกล้าในการแสดงออกมากขึ้น สามารถออกมาใช้ประโยคคำสั่งหน้าชั้นเรียนให้เพื่อนปฏิบัติตามได้เช่นเดียวกับครู นักเรียนจำนวนถึง 60 % เข้าใจความหมายของประโยคคำสั่งที่ใช้ใน

บทเรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมตามคำสั่งและพูดด้วยการใช้ประโยคภาษาอังกฤษได้ถูกต้อง และเมื่อทำการสอนครบ 12 แผน นักเรียนจำนวน 70 % สามารถฟังประโยคคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้องและพูดตอบข้อซักถามของครูเป็นประโยคภาษาอังกฤษที่เพิ่มมากขึ้นกว่าเดิม สามารถพูดเล่าเรื่องจากภาพที่เห็นได้ด้วยประโยคสั้น ๆ ได้ และส่วนใหญ่สามารถเรียงลำดับโครงสร้างประโยคได้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ พร้อมทั้งนำประโยคคำสั่งมาใช้ในการเล่าเรื่องต่าง ๆ จากภาพด้วยการใช้จินตนาการของนักเรียนประกอบด้วยเสมอ นักเรียนมีความสนุกสนานและพอใจที่ได้เรียนด้วยการใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ ซึ่งสังเกตได้จากการที่นักเรียนส่วนใหญ่แสดงความกระตือรือร้นและแข่งขันกันเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนทุกครั้ง

4) การเรียนของนักเรียนที่ได้รับวิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งใช้ภาษาไทยเสริมในการสอนตลอดทุกแผนการสอน ในระยะ 3 แผนการสอนแรก นักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาอังกฤษทักษะด้านการพูดมากกว่าทักษะด้านการฟัง นักเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ในบทเรียนจากบัตรคำ บัตรภาพ และสื่อของจริงและสามารถพูดออกเสียงคำศัพท์นั้น ๆ ได้ถูกต้องก่อน จึงจะเรียนทักษะในการฟังด้วยการให้นักเรียนฟังประโยคคำสั่งแล้วสรุปอธิบายความหมายของคำศัพท์เป็นภาษาไทย การใช้ภาษาอังกฤษเกิดจากการพูดโดยเลียนแบบบทสนทนาที่ครูนำเสนอในสถานการณ์ต่าง ๆ ที่สมมุติขึ้น และเมื่อทำการสอนไปได้อีก 3 แผนการสอน นักเรียนสามารถพูดและอ่านคำศัพท์ได้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง นักเรียนจำนวน 50 % สามารถพูดประโยคคำสั่งและปฏิบัติตามคำสั่งได้ถูกต้องตอบคำถามของครูได้โดยตรง แต่นักเรียนมักจะพูดสั้น ๆ ใช้คำพูดซ้ำ ๆ กัน เมื่อทำการสอนครบทั้ง 12 แผน นักเรียนจำนวน 60 % สามารถฟังประโยคคำสั่งและปฏิบัติตามได้ถูกต้อง นักเรียนเริ่มพูดบทสนทนาได้ด้วยตนเอง จากการดูภาพประกอบแล้วเล่าเรื่องที่เห็นจากภาพได้ โดยการใช้คำพูดสั้น ๆ และมีข้อจำกัดในด้านการใช้ไวยากรณ์ทางภาษา นักเรียนมีความสนุกสนานต่อบทเรียนในบางครั้ง เช่น เมื่อมีการเสริมกิจกรรมการเรียนการสอน และนักเรียนมักจะเบื่อหน่ายเมื่อครูอธิบาย บอกรายละเอียดของภาษา และมอบหมายงานให้ทำ

จากผลการเปรียบเทียบความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับวิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระกับวิธีสอนตามคู่มือครู เห็นได้ชัดว่านักเรียนที่ได้รับวิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระทั้งครูและนักเรียนมีโอกาสใช้ภาษาที่สองคือภาษาอังกฤษตลอดการเรียนการสอนโดยไม่ใช้ภาษาไทย หรือใช้เพียงเล็กน้อย ในขณะที่นักเรียนที่ได้รับวิธีสอนตามคู่มือครูมีโอกาสในการใช้ภาษาอังกฤษน้อยกว่าและได้ใช้ภาษาไทยเสริมการอธิบาย ประกอบประโยคคำสั่งต่าง ๆ อยู่ตลอดเวลา นอกจากนี้ นักเรียนที่ได้รับวิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนในลักษณะการรับรู้ภาษา ส่วนนักเรียนที่ได้รับวิธีสอนตามคู่มือครู

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนลักษณะการเรียนรู้ภาษา

อภิปรายผลการวิจัย

เนื่องจากการฟังเป็นทักษะที่สัมพันธ์กับการพัฒนาการพูด ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้อภิปรายผลความสามารถในด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษไว้ด้วยกัน ดังนี้

1. จากผลการวิจัย ข้อ 1 พบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีการสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ เนื่องจากเหตุผลดังต่อไปนี้

(1) วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ เป็นการสอนด้วยคำสั่งแล้วตามด้วยการปฏิบัติทันที เป็นการรับรู้ภาษาแบบธรรมชาติ โดยใช้การเลียนแบบการรับรู้ภาษาแม่ จึงทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัว ค่อยเป็นค่อยไปโดยสะสมประสบการณ์และข้อมูลทีละน้อย จนสามารถระลึกและถ่ายทอดออกมาได้ การเรียนภาษาด้วยการกระทำจึงเป็นการเรียนรู้ที่ดีที่สุด เพราะเป็นไปตามกระบวนการทำงานของสมอง ซึ่ง แอชเชอร์ (Asher, 1982 : 19 – 24) ได้สรุปว่า การรับรู้ภาษาสามารถสื่อโดยตรงจากการปฏิบัติ เป็นการทำงานของสมองซีกขวาที่มีการพัฒนาการเรียนรู้ได้เร็วกว่าสมองซีกซ้ายมาก การฟังเพื่อความเข้าใจทำให้ผู้เรียนสามารถสื่อภาษาพูดออกมาได้จากการฝึกใช้ทีละขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง และประสบผลสำเร็จในการสื่อสารจากการพูด

(2) เนื้อหาที่เรียน ในแต่ละแผนการสอนประกอบด้วยแบบฝึกที่มีรูปแบบโครงสร้างทางไวยากรณ์ในรูปกิจกรรม TPR ซึ่งมีรูปแบบ (Form) และสาระสำคัญ (Function) เป็นตัวกำหนดมีการใช้เกม เพลงและแบบฝึกเข้ามาช่วยทำให้เนื้อหาในบทเรียนนั้นเข้าใจชัดเจนยิ่งขึ้น การนำเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน โดยมีลำดับขั้นตอนที่ชัดเจนจากการแสดงท่าทางในกิจกรรมต่าง ๆ ย่อมทำให้นักเรียนมีแนวทางที่จะพูด และเกิดความมั่นใจที่จะคิดคำพูดของตนเอง จากแนวทางที่เคยได้ยิน ได้ฟัง ได้เห็น และได้ปฏิบัติบ่อย ๆ เป็นแรงจูงใจทำให้ผู้เรียนสนุกสนานกับการเรียนตลอดเวลา สังเกตได้จากการเตรียมอุปกรณ์มาเรียน การจัดกลุ่มอย่างรวดเร็ว การตั้งใจฟัง และปฏิบัติตามคำสั่งด้วยความว่องไว หน้าตายิ้มแย้มแจ่มใส และการฝึกพูดด้วยการใช้ประโยคคำสั่งที่ขบขันกับเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนให้เกิดความสนุกสนาน สามารถส่งเสริมให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการพูดในระดับเริ่มต้นได้เป็นอย่างดี

(3) สื่อการเรียนการสอนที่ครูเริ่มนำมาใช้ในระยะเวลาแรกนั้น เป็นการใช้อักษรร่างกายในการแสดงท่าทางต่าง ๆ เพื่อสื่อความหมาย ดังนั้นอุปกรณ์ที่ครูควรเตรียมมาใช้ให้เพียงพอกับจำนวนนักเรียนที่สอน ได้แก่ กระดาษ ดินสอ ชอล์ก หรือดินสอสีเท่านั้น นักเรียนเตรียมอุปกรณ์มาจากบ้านในบางครั้ง และสามารถเรียนรู้ได้โดยใช้วัสดุที่มีอยู่ หรือหาได้ง่ายในห้องเรียน การนำสิ่ง

ที่นักเรียนรู้จักเป็นอย่างดีแล้วในภาษาแม่ มาเป็นสื่อการเรียนในภาษาอื่น ย่อมทำให้สามารถรับรู้ความหมายและพัฒนาความคิดรวบยอดได้อย่างรวดเร็ว เพราะเป็นการเรียนรู้จากของจริงจากประสบการณ์เดิมที่นักเรียนมีอยู่ โดยไม่ต้องมีการแปลเป็นภาษาแม่ นักเรียนก็สามารถทำความเข้าใจได้ในทันที

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วแสดงว่านักเรียนใช้ประสบการณ์จากการฟังที่ดีมาใช้ในการพัฒนาทักษะการพูด เป็นผลให้นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ มีความสามารถในการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

2. จากผลการทดสอบสมมุติฐาน ข้อ 2 พบว่า ความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้เนื่องมาจากเหตุผลดังต่อไปนี้

การสอนตามคู่มือครูก็เป็นวิธีหนึ่ง ที่สามารถพัฒนาให้นักเรียนเกิดทักษะในด้านการฟังและการพูดภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นกว่าเดิมได้ เพราะเป็นการสอนตามลำดับขั้นตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยผู้สอนเน้นการใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์จริง จัดสภาพแวดล้อมบรรยากาศในห้องเรียนและสถานการณ์ในห้องเรียนให้เอื้อต่อการเรียนรู้ของนักเรียน พร้อมทั้งคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างระหว่างบุคคล แรงจูงใจและเสริมกำลังใจ การนำเนื้อหาที่มาใช้สอนก็เป็นเนื้อหาเดียวกันกับกลุ่มทดลอง ทำให้นักเรียนได้มีการเปลี่ยนบรรยากาศจากการเรียนในห้องเรียน ออกมาเรียนนอกห้องเรียนพร้อมกับการปฏิบัติจริงในแต่ละแผนการสอน เช่น ที่โรงอาหาร ใต้ต้นไม้ ห้องปฏิบัติการทางภาษา แปลงปลุกพืชผักสวนครัว เป็นต้น โดยที่ผู้สอนใช้ประโยคคำสั่งภาษาอังกฤษในห้องเรียนอยู่ตลอดเวลา ทำให้นักเรียนเกิดความเคยชินในด้านการฟัง ถึงแม้ว่านักเรียนไม่มีรู้ความหมายของคำศัพท์ในบางคำ แต่ก็สามารถเดาได้จากการพูดย้ำและการแสดงท่าทางประกอบของผู้สอนอยู่เสมอ พร้อมกับจัดให้นักเรียนได้ฝึกทักษะการฟังและการพูด โดยใช้ห้องปฏิบัติการกิจกรรมทางภาษา (Sound Lab) เพื่อบันทึกเสียง ทำให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาจริง เช่น ในแผนการสอนที่ 1 เนื้อหาเป็นการใช้ประโยคคำสั่ง แผนการสอนที่ 4 อวัยวะส่วนต่างๆ ของร่างกาย และแผนการสอนที่ 11 เนื้อหาเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันในแต่ละช่วงเวลา เป็นต้น ซึ่งนับว่าเป็นการจัดนำกิจกรรมการเรียนการสอนเหล่านี้ไปใช้ในสถานการณ์อื่น ๆ ในชีวิตประจำวันได้อย่างเหมาะสม

จากเหตุผลดังกล่าว ถือว่าการฟังเป็นทักษะที่สัมพันธ์กับการพัฒนาการพูด เป็นผลให้นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

3. จากผลการวิจัย ข้อ 3 พบว่าความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ใช้วิธีการสอนด้วยการโต้ตอบทางสระหลังเรียน สูงกว่านักเรียนที่ได้รับวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ทั้งนี้ เนื่องจากเหตุผล ดังต่อไปนี้

วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสระ เป็นการใช้ประโยคคำสั่งเพื่อเชื่อมโยงให้เกิดความเข้าใจในเนื้อหาที่จะสอน โดยที่ครูหรือตัวแทนนักเรียนเป็นผู้สาธิตการปฏิบัติตามคำสั่งทุกครั้ง วิธีนี้เป็นวิธีที่ช่วยให้นักเรียนมีความมั่นใจในการที่จะปฏิบัติตามคำสั่งและแสดงออกมากขึ้น นักเรียนจะมีความกังวลในเรื่องการทำผิดน้อยหรือไม่มีเลย เพราะก่อนที่นักเรียนจะได้ปฏิบัติ นักเรียนจะมีโอกาสได้สังเกตการปฏิบัติของครู หรือจากการปฏิบัติของเพื่อนที่เป็นตัวแทนนักเรียนหลาย ๆ ครั้ง นักเรียนก็จะจำได้และสามารถปฏิบัติเองได้ ซึ่งในขั้นปฏิบัตินี้ เป็นการแสดงออกด้วยภาษาท่าทาง (Gesture) ภาษากาย (Body Language) เช่น การยกมือขึ้น การเดิน การวิ่ง การนอน การเล่นเกม Simon Says หรือการที่นักเรียนได้ใช้มือจับ สัมผัส และลงมือปฏิบัติ เช่น การวาดภาพสัญลักษณ์ที่ใช้ในการจราจร การล้างอุ้งมือเพื่อนำมารับประทาน การขูดดินปลูกเมล็ดพืช ฯลฯ ซึ่งในขณะที่นักเรียนได้ปฏิบัติ นักเรียนจะได้ยิน ได้ฟังคำศัพท์เกี่ยวกับการปฏิบัติ ตลอดจนอุปกรณ์และสิ่งของที่ใช้ในการปฏิบัติตลอดเวลา ทำให้เกิดการจำอย่างถาวร ทั้งยังไม่ถูกบังคับให้พูดจนกว่าจะเกิดความพร้อม ทำให้มีความมั่นใจในการสื่อความหมายจากการฟังออกมาเป็นคำพูดสั้น ๆ เป็นวลี แล้วขยายเป็นประโยคสั้น ๆ และเป็นประโยคที่ซับซ้อนยิ่งขึ้น ดังนั้นจะเห็นได้ว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีโอกาสฟัง และพูด มากกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม ซึ่งการฟังจะมุ่งไปที่ฟังแล้วพูดตามทันที ตัวอย่างเช่นการสอนคำศัพท์ ครูจะพูดคำศัพท์ พร้อมแสดงของจริง ท่าทางหรือภาพประกอบ และบอกรหัสให้นักเรียนฟังดู แล้วพูดตามทันที ถึงแม้ว่านักเรียนจะเกิดความคิดรวบยอดเหมือนกัน แต่การที่ให้นักเรียนพูดตามทันทีนั้นทำให้นักเรียนไม่มีโอกาสคิดตาม ไม่ได้ใช้ภาษากาย ภาษาท่าทาง หรือประสาทสัมผัส ในการตอบโต้ ประกอบกับเน้นการฝึกพูดจา กระสวนประโยคที่กำหนดให้ โดยนักเรียนไม่ได้คิดประโยคด้วยตนเอง ย่อมทำให้นักเรียนไม่สามารถเก็บข้อมูลได้ เมื่อพูดออกมาจึงเป็นการพูดจากการเลียนแบบมากกว่าเกิดจากความเข้าใจ จึงส่งผลให้ไม่มีการพัฒนาความสามารถด้านการพูด เหมือนกับนักเรียนในกลุ่มทดลอง

จากผลการวิจัยของ หวาง (Wang, 1991) ซึ่งได้ศึกษาผลการสอนแบบ TPR ในทักษะการฟังภาษาจีน โดยสอนนักเรียน 3 กลุ่ม กลุ่มแรกเป็นเด็กปฐมวัย กลุ่มที่สองเป็นเด็กมัธยมศึกษา และกลุ่มที่สามเป็นนักศึกษาผู้ใหญ่ เมื่อเรียนครบ 5 สัปดาห์ ได้ทดสอบความเข้าใจ การพูด คำศัพท์ การเลียนแบบท่าทาง และการออกเสียง ผลการศึกษาพบว่า เด็กเล็กสามารถตอบสนอง

คำสั่งที่เป็นคำพูดได้ดีกว่าเด็กโต ผู้เรียนทุกวัยเรียนรู้การออกเสียงได้จากการฟังและการพูดจะเริ่มขึ้นได้เมื่อได้ผ่านการฟังมามากพอสมควร และผลการวิจัยนี้ได้ไปสอดคล้องกับผลการวิจัยของเนตรนภา เลี้ยวประเสริฐกุล (2544) ที่ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษของเด็กที่มีความบกพร่องทางการมองเห็น โดยประยุกต์ใช้วิธีการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง กรณีศึกษาโรงเรียนสอนคนตาบอด กรุงเทพฯ ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 จำนวน 18 คน พบว่า นักเรียนกลุ่มทดลองสามารถเพิ่มผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษโดยการเสริมวิธีการสอนด้วยการตอบสนองด้วยท่าทาง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ดังนั้น จึงกล่าวได้ว่า การสอนโดยใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระเป็นการสอนวิธีหนึ่งซึ่งจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีการพัฒนาความสามารถในด้านการฟัง และการพูดภาษาอังกฤษสูงกว่าวิธีสอนตามคู่มือครู

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาเรื่อง การศึกษาผลการใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ ที่มีต่อความสามารถในการฟังและการพูดภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะแก่บุคลากรที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(1) ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ

1) การสอนภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีสอนด้วยการโต้ตอบทางสรีระ นั้นได้ผลดีต่อผู้เรียนในด้านการพัฒนาทักษะฟัง และพูดภาษาอังกฤษ เนื่องจากเด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ครูจึงต้องสร้างเจตคติที่ดีให้นักเรียนเห็นความจำเป็นและประโยชน์ต่อการเรียนภาษาอังกฤษ โดยคำนึงถึงพื้นฐานและศักยภาพทางการรับรู้ทางภาษาของเด็กแต่ละคนว่าไม่เท่ากัน ดังนั้นควรให้นักเรียนเก่งทำกิจกรรมร่วมกับนักเรียนที่เพิ่งเริ่มเรียน ด้วยวัย สภาพแวดล้อมและประสบการณ์เดียวกัน เพื่อไม่ให้นักเรียนที่ด้อยกว่าเกิดความท้อถอย การให้ผู้มีพื้นฐานดีว่าเป็นผู้นำกลุ่มสามารถช่วยให้การเรียนการสอนเป็นไปด้วยความราบรื่น มีบรรยากาศที่เป็นกันเองลดภาระให้แก่ผู้สอนได้เป็นอย่างดี จะทำให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2) การเลือกเนื้อหาที่ใช้สอน ควรคำนึงถึงสภาพแวดล้อม ท้องถิ่น วัย ความสนใจ การให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติตามสถานการณ์จริง ตลอดจนความเหมาะสมกับเวลาที่ใช้สอน จะช่วยให้การเรียนการสอนน่าสนใจ การจัดอุปกรณ์ที่นำมาใช้สอน ควรวางแผนตามขั้นตอนอย่างรัดกุม และมีเพียงพอกับจำนวนนักเรียน เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

3) การเรียนรู้ด้วยการปฏิบัตินี้ นักเรียนจะเรียนด้วยความสนุกสนาน นักเรียนจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อกิจกรรมในทางที่ดี ถ้าไม่รู้สีกว่าถูกบังคับให้ร่วมกิจกรรมจนเกินไป

โดยเฉพาะนักเรียนในระดับประถมศึกษา ที่ชอบเล่นบทบาทสมมติเป็นครู ชอบการวาดรูป การระบายสีหรือเขียนลำดับเหตุการณ์ ครูจึงควรจัดกิจกรรมทักษะการอ่านและการเขียนโดยบูรณาการหรือเชื่อมโยงกับทักษะการพูด ด้วยการมอบหมายให้นักเรียนอ่าน คัดลอก และทำแบบฝึกหัดด้วยตนเอง ให้นักเรียนพยายามทำนอกเวลาเรียนเพื่อฝึกความรับผิดชอบ ความมีวินัยในตนเอง ทำให้ผู้สอนได้ทราบพัฒนาการในด้านอื่น ๆ ของผู้เรียนอีกด้วย

4) การสอนด้วยวิธีนี้ ครูผู้สอนจะใช้ภาษาอังกฤษตลอดเวลาที่อยู่ในชั้นเรียน ครูควรเป็นผู้มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารที่เหมาะสมกับความสามารถในการเรียนรู้ของนักเรียนที่สอนเป็นอย่างดี ควรมีการเตรียมการสอนที่เป็นระบบ บันทึกผลหลังการสอนทุกแผนการสอน บันทึกพฤติกรรมการสอนของครู และบันทึกพฤติกรรมของนักเรียนในการปฏิบัติกิจกรรมทุกครั้ง

(2) ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

1) ควรทดลองเปรียบเทียบการสอนแบบ TPR กับการสอนด้วยวิธีอื่นที่ไม่ใช่วิธีสอนตามคู่มือครู เพื่อหาข้อดีและข้อเสีย เป็นแนวทางในการพัฒนาการสอนทักษะฟัง และพูดต่อไป

2) ควรศึกษาวิจัยการสอนแบบ TPR โดยนำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่างที่มีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกัน เช่น กลุ่มสูง กลุ่มกลาง กลุ่มต่ำ เป็นต้น เพื่อศึกษาว่าวิธีสอนนี้เหมาะสมกับกลุ่มใด

3) ควรศึกษาผลของตัวแปรอื่น ๆ เช่น การฝึกความคิดสร้างสรรค์ในด้านการใช้ภาษาพูดและเขียน ความกล้าแสดงออก และความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นต้น

4) ควรเปลี่ยนแปลงองค์ประกอบบางอย่าง เช่น เวลา และจำนวนนักเรียน ในการศึกษาวิจัยปัญหาที่พบในการสอนนี้ เพื่อให้เห็นความแตกต่างของผลการเรียนรู้อย่างเด่นชัดยิ่งขึ้น

5) ควรทดลองประเมินผลการสอนแบบนี้ในทุกทักษะ เพื่อหาแนวทางในการพัฒนาทักษะต่าง ๆ ให้เชื่อมโยงควบคู่กันไป